◆ b l o c ◆ n o t e s ◆

FUZIUNEA care nu s'a făcut

Bucuria a fost de scurtă durată. Ca ori ce lucru frumos, și fuziunea dintre Tricolor C. F. P. V. și Prahova, anunțată ca o salvare a sportului ploeștean, a căzut. Prea era frumoasă această acțiune pentru a dura. Ea a izvorât curată și bine inspirată din nevoia de a ridica footballul ploeștean la rangul pe care îl merită al doilea oraș al țării. Anunțată numai, și au țâșnit din întuneric cohorta nemulțumiților, pleiada celor care-și vedeau periclitate situații și poziții. A început lupta surdă de subminare și până la sfârșit răul a învins. Din toată campania de refacere începută sub auspicii atât de promițătoare, n'a rămas decât o vorbă de spirit și poate surâsul plictisit al regretului...

Odată în plus am putut să ne convingem că pentru a putea realiza ceva frumos și durabil trebue să lupți cu toate greutățile. Sportul ploeștean, care are pe lângă un minunat stadion și posibilitățile financiare de a stipendia o echipă de vaste posibilități, ar fi cunoscut prin fuziunea dintre cele două cluburi o eră cu adevărat înfloritoare. S'ar fi putut construi o echipă redutabilă care să activeze în prima divizie națională și care — prin vecinătate — ar fi transplantat o serie întreagă de bucureșteni pe stadionul municipal din orașul cisternelor.

Matchuri internaționale, partide cu răsunet între echipele bucureștene, turnee atrăgătoare, s'ar fi putut înfăptui într'un oraș la o oră de Capitală.

Toate aceste lucruri n'au fost înțelese de cei cari s'au opus fuziunei.

N'au fost înțelese? N'au vrut să le înțeleagă cohorta celor cari din umbră au distrus în fașe un proect splendid.

Cu atât mai rău pentru ei și păcat de sportul ploeștean!..

---*---

Caleidoscop

CINE S'A INSCRIS IN COMPETIȚIA TITLULUI MONDIAL MIJLOCIU DESCHIS DE I. B. U.

Inscrierile pentru competiția mondială la categoria mijlocie, deschisă de către Internațional Boxing Union s'a închis în ziua de 21 Decembrie, ora 6 seara.

Până la acea oră se înscriseseră următorii boxeuri: Tunero, Besselmann, Anneet și Cliville.

BOXEURUL CARE A FACUT UN MATCH DE 75 DE REPRIZE A MURIT

Jack Kilrain, care a boxat — fără mănuși — un match de 75 de reprize cu John Sullivan, în anul 1889 a murit în ajunul Crăciunului la New-York în vârstă de 79 ani.

El a decedat în urma unei lungi suferințe.

Minunata carieră a lui Paul Codos

Sbuciumată existență, dar plină de vitejie

Intâi tipograf, apoi erou al aerului

Intr'un ziar, un mic anunț.

Atât de mic încât cu greu putea fi descoperit de cititorul veșnic grăbit și avid de informații.

«Aviatorul Codos s'a înapoiat la Paris după raidul efectuat în America de Sud».

Il cunoașteți pe Codos?

Cum, nici n'ați auzit de Paul Codos?

Și totuși el este «en vogue» în Franța. Este subiect de discuție pe bulevarde, în familie, la cafenea, cinema și teatre.

De el se vorbește în toată Franța.

Paul Codos este omul sportiv al zilei.

Dar la noi, câți au auzit măcar odată numele lui Codos?

Puțini. Foarte puțini.

Urmărind aceste rânduri aveți ocazia să-l cunoașteți pe Paul Codos.

Mai întâi tipograf

Născut la 1 Mai 1896 la Hirson în Aisne, la câțiva kilometri de locul unde cinci ani mai târziu trebuia să vie pe lume Mermoz, Codos a avut o tinerețe plină de suferințe. O tinerețe grea.

Nu găsea nici o înclinație specială pentru o meserie oarecare.

In cele din urmă a învățat meseria de tipograf.

Dar războiul izbucnește și Codos se înrolează în armată.

In 1917, după multe stăruințe, este admis la aviație. Dar atunci când aviația — vocația lui — îl strânge în mrejele ei cu mai multă putere, este surprins de armistițiu.

Totuși nu încetează și lucrează și mai departe cu pasiune.

Vitalitatea lui, în plină desvoltare, îl servește și îl împinge înainte.

In aviația civilă locurile sunt rare,

Aviația de comerț este abia la începutul desvoltării.

Totuși, Codos reușește să se angajeze pe linia Alger-Touggourt.

Dar o încărcătură prost împărțită face ca avionul să se prăbușească la pământ.

Timp de 8 luni Codos a suferit de pe urma acestui accident, pe un pat de spital cu falca sfărâmată și o coapsă ruptă.

Durerile groaznice pe care le suportă îmbătrânesc pe Codos înainte de vreme și nasc în el porniri de revoltă.

Restabilit, intră în rândul piloților liniei Bordeaux—Toulose—Monpellier. Acolo face cunoștință cu Costes și între ei se leagă o prietenie pe care timpul o va cimenta.

Amândoi sunt mai bogați în proiecte decât în bani.

Codos intră la serviciul de transporturi aeriene Paris—Londra și Paris—Bruxelles, iar Costes este an... pe linia Toulose—Casablanca, pe care o părăsește peste puțin timp pentru a se întâlni din nou cu Codos la Air-Union.

Codos și Costes devin șefii primilor piloți de linie.

Dar Costes trece dela Air-Union la societatea avioanelor Breguet.

Codos este obsedat — zi și noapte — de chestiunea sborului.

Iată-l lansat în expediții periculoase cu materiale de capacitate limitată.

Nimic nu-l oprește. Se aruncă în aventuri anevoioase, atinge de sute de ori moartea.

Cu dinții încleștați se luptă contra naturii, angajează dueluri homerice, transpiră sânge și apă, urlă și blesteamă ambiția sa.

Dar câștigă toate partidele.

Reîntors printre semenii lui, Codos nu cruță pe nimeni. Nici pe inginer, nici pe constructori, nici chiar pe directorul Companiei, d. Henri Bordel. Cu ochii strălucitori, cu obrajii îmbujorați, Codos strigă pentrucă nu poate să reușească în încercările sale, avioanele nesburând destul de repede, sau neurcându-s destul de rapid.

Primul succes: Rallyeul Aero-Clubului din Argentina

Codos este ales de Henri Bardel pentru rallyeul Aero-Clubului din Anvergue. Aici a avut primul succes într'o competiție aeriană.

Anii trec... Codos sboară pe timp urât, în nori și pe ploaie.

Visuri minunate îi turbură nopțile Este avid de succese.

RECORDUL PE DISTANȚA IN CIRCUIT INCHIS

Impreună cu vechiul său prieten Costes, oCdos realizează un nou record: recordul pe distanță în circuit închis.

In 1932, Codos cu inginerul Robida atinge recordul liniei Paris—Hanoî și Hanoî—Paris.

Paris—Hanoi în 7 zile, 9 ore și 50 minute, iar distanța Hanoi—Paris în 3 zile, 4 ore și 17 minute.

La aterizare în Paris recordul Costes-Bellonte (4 zile 12 ore) fusese doborât.

Alt mare succes al lui Codos a fost înregstrat puțin după aceasta.

In 1933 linia dreaptă, New-York—Siria, 9.104 km., avu un record obținut de echipajul Rossi-Codos. Acest record a fost menținut timp de 3 ani.

In 1934, Codos face un mare raid: Paris—New-York.

Apoi este numit comandor în ordinul Legiunei de onoare și căpitan în rezervă.

La compania Air-France lucrează mai departe ca șef-pilot.

PARIS—SANTIAGO

Paul Codos este singurul pilot din lume care a străbătut Atlanticul de Nord și Atlanticul de Sud în ambele sensuri fără escală.

Paul Codos este aviatorul obișnuit, familiarizat cu toate chestiunile technice de navigație, de radio și meteorologie.

Acum câteva săptămâni avionul Laurent-Guerrero își luă sborul de la Bourget la ora 10 și 9 minute și Luni ajunse la Santiago (Chili).

In 58 ore, 46 minute, aparatul cu patru motoare de 2700 C. P. învinse cei 13.000 km. ai liniei poștale Jean-Mermoz a companiei Air-France.

Această expediție a fost realizată de șeful-pilot Paul Codos, pilotul Reine, radiofonistul Gimie și mecanicul Panthier.

Valoarea performanței este determinată de cifre: pe un aparat de 280 kilometri pe oră, echipajul lui Codos a realizat o viteză de 226 kilometri pe oră dela plecare la sosire.

Viața lui Codos este demnă de citat tinerelor generații.

Prin forța lui, voluntarul Paul Codos a urcat treaptă cu treaptă pentru a deveni aviator complet, un erou național și un șef.

Ion Robu

---*---

Aviatorul, executând un «looping».—

Pernecki Ștefan

Pernecky Ștefan este unul din jucătorii cei mai cunoscuți. Toată lumea știe că activează la Amefa din Arad, că este centru înaintaș și cel mai periculos atacant al echipei muncitorești. Un tip înalt, robust, care nu a împlinit încă 25 ani. Jocul său nu cunoaște subtilitățile lui Ciolac, Szanislo I, Sonny Niculescu. Este un joc direct, un continuu șah — portarul este regele amenințat în acest joc.

Pernecky trage la poartă din orice poziție. Footballul practicat de el poartă cu prisosință pecetea omului: este robust, și eficace.

Atacul Amefei nu este propriu zis condus de el. Kertesz, antrenorul echipei, în ziua când l'a plasat în centrul liniei de atac, i-a definitivat misiunea: *să tragi mereu la poartă, fără să te preocupi de ceeace fac ceilalți coechipieri.*

Pernecky ascultă cu sfințenie acest sfat. Și bine îi prinde căci Amefa are în persoana lui pe goalgeterul echipei.

Intrebat asupra celui mai frumos goal marcat în cariera de footballist, el ne-a făcut următoarea declarație:

— Goalul cel mai frumos al carierei mele sportive? Da, mi-l amintesc foarte bine. Era în toamna anului 1935. Amefa începuse cam prost campionatul. Nu reușise încă să câștige nici un joc. Era clasată cam slab. In această conjunctură specială, a venit jocul cu Juventus, la Arad. Eu jucam interstânga. Până în minutul 80, situația era 1-1. Publicul devenise nerăbdător și nu înceta de a mă cere în centrul liniei de atac. Schimbul de posturi s'a făcut din ordinul lui Kertesz. Nu mult timp, după ce am trecut la centru, mă pomenesc cu o minge lungă dela apărarea noastră. Mă găseam plasat cu câțiva pași peste linia intermediară juventistă. In plină viteză, am interceptat balonul fugind spre poarta adversă. Braun a căutat să mă oprească dar nu a putut, deoarece l-am «feintat». Mă apropiam continuu de poarta lui Crețeanu. In timp ce alergam, am observat că fundașii în loc să mă atace, se îndeletniceau să marcheze pe ceilalți colegi ai mei de echipă. Chiar și Crețeanu părea că se desinteresează de mine. Cu toți, credeau că voi passa mingea. Voiau parcă să ghicească unde o voi trimite. In felul acesta, neatacat de nimeni, am ajuns până la 20 metri. Am socotit că este momentul cel mai oportun ca să shotez. Nu am ezitat nici o secundă și cu un «spitz» puternic am trimis balonul spre poartă.

A fost un shot neașteptat care a reușit de minune, balonul agățându-se de colțul stâng al porții.

Prin acest goal, clubul meu a învins cu 2-1 pe Juventus, obținând totodată prima victorie în campionat

Din neajunsurile sky-ului...

Sau cum se poate dormi pe mese și scaune...

Odată cu venirea iernii, adică a primului transport de zăpadă, sporturile de iarnă au apărut la loc de cinste.

Dintre aceste sporturi, cel mai popular este evident sky-ul. Acest lucru nu era contestat de nimeni. Dar de aci și până la popularitatea de care a dat Duminică dovadă, că se bucură, e o distanță apreciabilă.

Căci ce a fost Duminică în munți, e cel mai bun certificat pe care și l-ar fi putut dori vreodată sky-ul românesc.

Intr'adevăr, în acea zi, ca pe timpul năvălirilor barbare, o mulțime imensă a dat fuga în munți.

In special bucureștenii, au format un adevărat exod spre piscurile albe.

Atracția generală a fost muntele Postăvarul, care devenise la un moment dat o adevărată sucursală a Capitalei.

Faptul cesta nu avea nimic supărător în el. Dimpotrivă. Pe munte, pe drumurile de zăpadă, pe potecile cari scârțâiau sub bocanci, te întâlneai la fiecare pas cu câte un bucureștean, încât aveai impresie că te plimbi pe calea Victoriei.

Până aici, toate's bune. Dar ziua, mai ales iarna, nu durează prea mult.

A venit deci noaptea și odată cu ea grija adăpostului.

Eh, ce te faci la Postăvarul, cu numai două case de adăpost?

Casa Turing Clubului Român și casa unei societăți nemțești, cu toată bunăvoința de cari ar fi fost capabile, nu puteau să ofere culcuș atâtor oaspeți.

Mai ales la Turing Clubul Român, unde au dat năvală toți bucureștenii, majoritatea cererilor de paturi au rămas nesatisfăcute.

Aproape patruzeci de bucureșteni umblau cu limba scoasă după o parcelă de saltea. Dar spre disperarea lor, saltelele se epuizaseră. Și din nenorocire, la saltele nu-i ca la ziare, ca după ce se epuizează, să se mai tragă o ediție...

Așadar cei patruzeci de sportivi erau în fața unei situații din cele mai critice: nu aveau unde să doarmă.

Și totuși, trebuia găsită o soluție. S'au întrunit deci în sala de mese și au început să facă pregătiri pentru culcare.

Cei mai mulți, foarte revoltați că deoarece «lor să nu li se dea paturi» au stat aproape toată noaptea încordați la redactarea unui memoriu-protest către Turing Clubul Român, în care-și exprimau revolta contra faptului că au rămas fără paturi.

O ... parte însă dintre skieuri s'au culcat care cum au putut: pe mese, pe scaune, cu capul într'un ghiveciu călugăresc, în fine, numai să se... odihnească.

Tabloul acesta l-am redat nu ca să aducem osanale ski-ului, ci ca să arătăm că la Postăvaru a devenit o realitate vorba ceia cu «somn ușor la masă!».

A. Nol

— Formidabil, nu ?...

(Reichsportblatt)

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

XX

Afacerile tatălui meu îl reclamau la Pitești și cum dătătorul zilelor mele avea sănătoasa ideie de a mă face să cunosc cât mai bine țara, nu ezită, după cum nu ezitase nici în alte împrejurări, să mă ia partener de călătorie.

Am plecat la drum într'o bună dimineață de primăvară întârziată. Era încă destul de frig și vagoanele C. F. R.-ului nu se făceau remarcate printr'o încălzire convenabilă.

Deși bine îmbrăcat nu mă puteam lăuda că am suficiente calorii spre a nu fi expus tremuratului. Totuși făceam serioase eforturi spre a nu exterioriza nimic.

Trenul mergea încet. Exasperant de încet, astfel că am descins în gara Pitești, aproape de ora prânzului.

Infometați, am grăbit spre un restaurant care ne-a servit — îmi reamintesc și acum — niște fleici la grătar cari m'au făcut să uit și de frig și de plictiseala călătoriei.

Ne găseam pe undeva, pe la poalele Trivalei, acea grădină rustică din care Piteștii își făceau un titlu de glorie

Incepuse să se încălzească bine și soarele strălucea puternic. Ne-am terminat deci, prânzul, sub binefăcătoarele lui raze.

Apoi, sătui, am pornit agale spre ținta treburilor cari chemaseră pe tata, în acel oraș.

Drumul a fost scurt — întregul oraș se poate vizita într'un ceas — dar acest drum a fost ilustrat de un fapt care, seara, ne-a îndreptat pașii spre un circ ambulant, care făcuse popas în orașul în care ne aflam.

Ceeace ne distrase pe drum, era o procesiune de oameni voinici, echipați în costume de luptători. Formau împreună o trupă și eșiseră în oraș spre a atrage atenția publicului asupra mușchilor lor.

In treacăt mi s'a părut că recunosc în cel care mergea în frunte, pe Nae Dumitrescu, unul dintre cei mai buni — dacă nu cel mai bun — luptători de pe acele vremuri.

Faptul că tata se grăbea, m'a împiedicat să studiez pe cei 6—7 atleți cari găsiseră acest original sistem de reclamă. Bănuiam însă că nu mi se va răpi satisfacția unui spectacol la circ.

Așteptările mele au fost confirmate pe loc.

— Disearâ mergem la circ, îmi spuse tatăl meu care, probabil, îmi înțelese dorința.

Ziua a trecut foarte greu, cu toate că mai multe vizite ne obligaseră să traversăm, în repetate rânduri, orașul dela un capăt la celălalt.

In fine, o trăsură hodorogită, trasă de un cal schiop, ne plimbă câteva minute prin noroaiele cari formau, pe atunci, una din caracteristicile Piteștilor și ne debarcă într'un fel de câmp luminat de câteva lămpi puternice cari lăsau să se profileze pe fundul unui deal, o mogâldeață înaltă, în formă de clădire rotundă.

— Circul?

— Da, circul, îmi răspunse tata.

Sub un fel de marchiză confecționată din pânză impermeabilă — un fel de anti-cameră a arenei — găsirăm casa cu bilete. Un om măruntel și gârbovit îndeplinea oficiul de casier. Il cunoștea pe tatăl meu și nu voia să-i perceapă nici o taxă. După o scurtă tocmeală s'a căzut la pace. Cu o jumătate de bilet, am pătruns într'o arenă care pentru mine, reprezenta ceva nou.

Tot circul era acoperit cu o imensă pânză impermeabilă care îți dădea impresia unui cort de mari proporții.

Ne găsirăm repede locuri bune, căci publicul nu se prea îmbulzea. In toată arena nu erau mai mult de 300 persoane dar, după începerea spectacolului asistența se mări.

Câteva numere de circ, mai s'abe decât aș fi putut, cândva, concepe, mi-au pus răbdarea la grea încercare.

Veni apoi pauza și cele 10 minute cât dură, îmi părură o eternitate.

Dar, toate fură uitate când speacker-ul anunță numărul cel mare: «campionatul mondial de lupte greco-romane».

Muzica atacă un marș și, după perdea apărură 6—7 oameni înalți și voinici, în frunte cu Nae Dumitrescu.

Dupăce efectuară un tur al arenei, călcând cu pași grei și ținând brațele puțin depărtate de corp spre a da mai multă impresie de forță, atleții se opriră în semi-cerc.

Speacker-ul îi prezentă: Nae Dumitrescu, campionul României; Arnoldo, campionul Olandei; «Bruta germană»; «colosul rus», etc.

Această trupă condusă de Stelian Ghițescu, era compusă, în realitate, numai din atleți români.

Astfel, recunoscui în «bruta germană» pe Herman Peltz și în colosul rus pe un bărbier al cărui nume îmi scapă.

Cât despre Arnoldo, campionul Olandei, el nu era altul decât un cunoscut dentist bucureștean care, numai cu câteva zile înainte cucerise diploma, după o strălucită practică la numai puțin cunoscutul dr. Emil Fessler, părintele celor doi reputați călăreți amatori Emil și Lionel Fessler, astăzi, și ei medici cu reputație.

Nu prea pricepeam metamorfoza dar nici nu îndrăzneam să încerc să mă edific. Cred mai curând că mi-era teamă să nu mă înșel și de aceia nu țineam deloc să-mi desvălui nedumerirea.

Curând însă, nu avea să mai mă preocupe acest lucru, întrucât luptele începură.

In prima, Nae Dumitrescu jonglă câteva minute cu un adversar pe care n'am știut niciodată cum îl cheamă și pe care nu întârzie să-l țintuiască cu umerii la pământ

Urmă apoi o a doua luptă care, după 20 minute se termină nedecis pentru ca după aceia să intre în arenă: bruta germană și colosul rus.

Lupta începu și Herman Peltz nu pierdu nici o ocazie spre a-și juca rolul. Furios și fioros el se repezea ca un scos din minți la adversar și îl maltrata cu prelungite masaje, tampoane, lovituri de antebraț și chiar pumni.

Trebuia să facă pe brutalul și îl făcea după toate regulile artei.

Dar, brutalitatea lui revoltă publicul spectator care începu să vocifereze și chiar să schițeze năvălirea în mijlocul arenei, cu scopul de a pune la punct pe Herman Peltz.

Câtva timp, acesta nu se intimidă continuând chiar să-și joace rolul, până când câțiva curajoși veniră până în marginea arenei, amenințând cu pumnii.

Intervenția celor câțiva jandarmi nu prea avea efect și când Nae Dumtrescu apăru lângă tata, pe care îl recunoscuse și venise să i

(Continuare în pag. III-a)